

**RADA
UNII EUROPEJSKIEJ**

**Bruksela, 2 lutego 2011 r.
(OR. en)**

17631/10

**Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2009/0004 (CNS)**

FISC 155

AKTY USTAWODAWCZE I INNE INSTRUMENTY

Dotyczy: **DYREKTYWA RADY w sprawie współpracy administracyjnej
w dziedzinie opodatkowania i uchylająca dyrektywę 77/799/EWG**

DYREKTYWA RADY 2011/.../UE

z dnia

**w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania
i uchylająca dyrektywę 77/799/EWG**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 113 i 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego¹,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego²,

stanowiąc zgodnie ze specjalną procedurą ustawodawczą,

¹ Opinia z dnia 10 lutego 2010 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

² Opinia z dnia 16 lipca 2009 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W czasach globalizacji coraz większego znaczenia nabiera potrzeba wzajemnej pomocy państw członkowskich w dziedzinie opodatkowania. W związku z ogromnym wzrostem mobilności podatników, liczby transakcji transgranicznych oraz rosnącą internacjonalizacją w obszarze instrumentów finansowych, państwom członkowskim trudno jest prawidłowo określać wysokość należnych podatków. Te narastające trudności mają wpływ na funkcjonowanie systemów podatkowych i prowadzą do podwójnego opodatkowania, które z kolei skłania do oszustw podatkowych i uchylania się od opodatkowania, podczas gdy uprawnienia kontrolne pozostają na szczeblu krajowym. Zagroza to tym samym funkcjonowaniu rynku wewnętrznego.
- (2) Bez otrzymywania informacji z innych państw członkowskich, pojedyncze państwo członkowskie nie jest zatem w stanie zarządzać swoim wewnętrznym systemem podatkowym, zwłaszcza w odniesieniu do podatków bezpośrednich. W celu przezwyciężenia negatywnych skutków tego zjawiska konieczne jest stworzenie nowego systemu współpracy administracyjnej między administracjami podatkowymi państw członkowskich. Potrzebne są instrumenty służące budowie zaufania między państwami członkowskimi poprzez ustanowienie takich samych zasad, obowiązków i praw dla wszystkich państw członkowskich.
- (3) Należy zatem przyjąć zupełnie nowe podejście, poprzez stworzenie nowego tekstu przyznającego państwom członkowskim uprawnienie do skutecznej współpracy na szczeblu międzynarodowym w celu przezwyciężenia negatywnych skutków ciągle rosnącej globalizacji na rynku wewnętrznym.

- (4) W tym kontekście środki określone w istniejącej dyrektywie Rady 77/799/EWG z dnia 19 grudnia 1977 r. dotyczącej wzajemnej pomocy właściwych władz państw członkowskich w obszarze podatków bezpośrednich oraz opodatkowania składek ubezpieczeniowych¹ nie są już właściwe. Istotne słabe punkty tej dyrektywy były przedmiotem sprawozdania z dnia 22 maja 2000 r. przygotowanego przez powołaną przez Radę grupę roboczą *ad hoc* ds. oszustw podatkowych, a następnie również komunikatu Komisji w sprawie zapobiegania i zwalczania niewłaściwych praktyk korporacyjnych i nadużyć finansowych z dnia 27 września 2004 r. oraz komunikatu Komisji w sprawie konieczności opracowania skoordynowanej strategii w celu poprawy walki z oszustwami podatkowymi z dnia 31 maja 2006 r.
- (5) Dyrektywa 77/799/EWG, pomimo późniejszych zmian, była przygotowywana w warunkach odmiennych od obecnych wymogów rynku wewnętrznego i nie spełnia już nowych wymogów w zakresie współpracy administracyjnej.
- (6) Z uwagi na liczbę i znaczenie dostosowań, jakich należy dokonać w dyrektywie 77/799/EWG, zwykła zmiana tej dyrektywy nie wystarczyłaby do osiągnięcia celów opisanych poniżej. Dyrektywa 77/799/EWG powinna zatem zostać uchylona i zastąpiona nowym aktem prawnym. Akt ten powinien mieć zastosowanie do podatków bezpośrednich i pośrednich, które do tej pory nie są objęte innymi przepisami unijnymi. Do celów skutecznej współpracy administracyjnej za właściwy instrument uznaje się zatem niniejszą nową dyrektywę.

¹ Dz.U. L 336 z 27.12.1977, s. 15.

- (7) Niniejsza dyrektywa uwzględnia osiągnięcia dyrektywy 77/799/EWG, ale tam gdzie jest to niezbędne przewiduje bardziej jasne i precyzyjne zasady współpracy administracyjnej między państwami członkowskimi, aby umożliwić szerszą współpracę administracyjną między państwami członkowskimi, w szczególności w odniesieniu do wymiany informacji. Jaśniejsze zasady powinny także umożliwić w szczególności objęcie zakresem zastosowania wszystkich osób prawnych i fizycznych w Unii, z uwzględnieniem coraz większej różnorodności konstrukcji prawnych, w tym nie tylko tradycyjnych konstrukcji, takich jak trusty, fundacje i fundusze inwestycyjne, ale także wszelkich nowych instrumentów, które podatnicy mogą utworzyć w państwach członkowskich.
- (8) Bezpośrednie kontakty między lokalnymi lub krajowymi urzędami państw członkowskich odpowiedzialnymi za współpracę administracyjną powinny być częstsze, a kontakty między centralnymi biurami łącznikowymi powinny stać się regułą. Brak bezpośrednich kontaktów prowadzi do nieskuteczności, niewystarczającego wykorzystania uzgodnień dotyczących współpracy administracyjnej oraz opóźnień w przekazywaniu informacji. Należy zatem przewidzieć bardziej bezpośrednie kontakty między służbami celem poprawy skuteczności i przyspieszenia współpracy. Kompetencje łącznikowych organów administracyjnych powinny zostać określone w przepisach krajowych każdego z państw członkowskich.

- (9) Państwa członkowskie powinny wymieniać informacje dotyczące poszczególnych spraw, w przypadku gdy inne państwo członkowskie zwróci się ze stosownym wnioskiem i powinny przeprowadzić niezbędne postępowanie w celu uzyskania tych informacji. Standard „przewidywalnego związku” (ang. „*foreseeable relevance*”) ma zapewnić jak najszerszą wymianę informacji w sprawach podatkowych, a jednocześnie precyzować, że państwa członkowskie nie mają prawa poszukiwać informacji (ang. „*fishing expedition*”) ani zwracać się o informacje, które nie są związane ze sprawami podatkowymi danego podatnika. Choć art. 20 niniejszej dyrektywy zawiera wymogi proceduralne, przepisy te należy interpretować liberalnie, tak aby nie utrudnić skutecznej wymiany informacji.
- (10) Uznaje się, że obowiązkowa automatyczna wymiana informacji bez warunków wstępnych jest najskuteczniejszym środkiem usprawniającym prawidłowe naliczanie podatków w sytuacjach transgranicznych i najskuteczniejszym sposobem zwalczania oszustw. W tym celu należy zatem zastosować podejście stopniowe, zaczynając od automatycznej wymiany dostępnych informacji dotyczących pięciu kategorii i przeglądu stosownych przepisów po przedstawieniu sprawozdania przez Komisję.
- (11) Należy również zintensyfikować i wspierać spontaniczną wymianę informacji między państwami członkowskimi.
- (12) Należy ustanowić terminy, w jakich udziela się informacji na mocy niniejszej dyrektywy, tak aby zapewnić terminową, a dzięki temu skuteczną wymianę informacji.

- (13) Ważne jest, aby urzędnicy administracji podatkowej jednego państwa członkowskiego mieli prawo przebywać na terytorium innego państwa członkowskiego.
- (14) Ponieważ sytuacja podatkowa jednej lub większej liczby osób podlegających obowiązkowi podatkowemu, zamieszkałych w różnych państwach członkowskich, jest często przedmiotem wspólnego lub uzupełniającego się zainteresowania, należy umożliwić przeprowadzanie równoczesnych kontroli tych osób przez dwa państwa członkowskie lub większą ich liczbę, za wzajemną zgodą i na zasadzie dobrowolności.
- (15) Uwzględniając obowiązujący w niektórych państwach członkowskich wymóg doręczenia podatnikowi decyzji i aktów dotyczących jego obowiązku podatkowego oraz wiążące się z tym trudności dla organów podatkowych, w tym również w przypadkach, kiedy podatnik przeniósł się do innego państwa członkowskiego, wskazane jest, aby organy podatkowe mogły w takich przypadkach zwrócić się o pomoc do właściwych organów państwa członkowskiego, do którego przeniósł się ten podatnik.
- (16) Informacje zwrotne na temat wysłanego materiału będą stanowiły zachętę do współpracy administracyjnej między państwami członkowskimi.

- (17) Współpraca między państwami członkowskimi i Komisją jest niezbędna dla stałego badania procedur współpracy oraz wymiany doświadczeń i najlepszych praktyk w omawianych dziedzinach.
- (18) Dla skuteczności współpracy administracyjnej ważne jest, aby informacje i dokumenty otrzymane na mocy niniejszej dyrektywy mogły być również wykorzystane w państwie członkowskim, które je otrzymało, do innych celów, z zastrzeżeniem ograniczeń ustanowionych w niniejszej dyrektywie. Ważne jest również, aby państwa członkowskie mogły, pod pewnymi warunkami, przekazywać te informacje państwu trzeciemu.
- (19) Sytuacje, w których wezwane państwo członkowskie może odmówić udzielenia informacji, powinny być wyraźnie określone i ograniczone, uwzględniając pewne interesy prywatne, które należy chronić, a także interes publiczny.
- (20) Państwo członkowskie nie powinno jednak odmówić przekazania informacji dlatego, że nie ma w tym własnego interesu lub dlatego, że informacje te znajdują się w posiadaniu banku, innej instytucji finansowej, pełnomocnika lub osoby działającej w charakterze przedstawiciela lub powiernika, lub dlatego, że dotyczą one udziałów własnościowych w jakiejś osobie.

- (21) Niniejsza dyrektywa zawiera minimalne zasady i nie powinna zatem naruszać prawa państw członkowskich do nawiązywania szerszej współpracy z innymi państwami członkowskimi na mocy ich przepisów krajowych lub w ramach umów dwustronnych lub wielostronnych zawieranych z innymi państwami członkowskimi.
- (22) Należy również wyjaśnić, że w przypadku gdy państwo członkowskie zapewnia państwu trzeciemu współpracę w szerszym zakresie niż przewidziano w niniejszej dyrektywie, nie powinno ono odmawiać tego rodzaju szerszej współpracy innym państwom członkowskim, które chcą nawiązać taką szerszą wzajemną współpracę.
- (23) Wymiana informacji powinna odbywać się przy pomocy standardowych formularzy, formatów i kanałów komunikacji.
- (24) Należy dokonać oceny skuteczności współpracy administracyjnej, w szczególności na podstawie statystyk.
- (25) Środki niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji¹.

¹ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23.

- (26) Zgodnie z pkt 34 porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa zachęca się państwa członkowskie do sporządzenia – na własne potrzeby i w interesie Unii – własnych tabel, które w możliwie najszerszym zakresie odzwierciedlają korelacje pomiędzy niniejszą dyrektywą a środkami transpozycji oraz do podawania ich do wiadomości publicznej.
- (27) Wszelka wymiana informacji, o której mowa w niniejszej dyrektywie, podlega przepisom wykonawczym do dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych¹ oraz rozporządzenia (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych². Należy jednak rozważyć ograniczenie niektórych praw i obowiązków ustanowionych w dyrektywie 95/46/WE w celu zabezpieczenia interesów, o których mowa w art. 13 ust. 1 lit. e) tej dyrektywy. Ograniczenie takie jest konieczne i proporcjonalne ze względu na potencjalną utratę dochodów przez państwa członkowskie oraz na żywotne znaczenie informacji objętych niniejszą dyrektywą dla skutecznego zwalczania oszustw.

¹ Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31.

² Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1.

- (28) Niniejsza dyrektywa nie narusza praw podstawowych i jest zgodna z zasadami uznanymi w szczególności w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej.
- (29) Ponieważ cel niniejszej dyrektywy, a mianowicie skuteczna współpraca administracyjna między państwami członkowskimi służąca przewycięzeniu negatywnych skutków rosnącej globalizacji na rynku wewnętrznym, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na wymaganą jednolitość i skuteczność możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot

1. Niniejsza dyrektywa ustanawia zasady i procedury, zgodnie z którymi państwa członkowskie współpracują ze sobą w celu wymiany informacji, które wydają się być istotne do celów stosowania i egzekwowania krajowych przepisów państw członkowskich dotyczących podatków, o których mowa w art. 2.
2. Niniejsza dyrektywa ustanawia również przepisy dotyczące wymiany informacji, o których mowa w ust. 1, drogą elektroniczną, a także zasady i procedury, zgodnie z którymi państwa członkowskie i Komisja mają współpracować w sprawach dotyczących koordynacji i oceny.
3. Niniejsza dyrektywa nie ma wpływu na stosowanie w państwach członkowskich zasad dotyczących wzajemnej pomocy w sprawach karnych. Niniejsza dyrektywa pozostaje również bez uszczerbku dla spełniania wszelkich obowiązków państw członkowskich dotyczących szerszej współpracy administracyjnej wynikających z innych aktów prawnych, w tym umów dwustronnych lub wielostronnych.

Artykuł 2
Zakres stosowania

1. Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do wszystkich podatków każdego rodzaju pobieranych przez państwo członkowskie, lub na jego rzecz, lub przez jednostki terytorialne lub administracyjne państwa członkowskiego, w tym także władze lokalne, lub na ich rzecz.
2. Niezależnie od ust. 1, niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do podatku od wartości dodanej i ceł, ani do podatków akcyzowych objętych innymi przepisami unijnymi dotyczącymi współpracy administracyjnej między państwami członkowskimi. Niniejsza dyrektywa nie ma również zastosowania do obowiązkowych składek na ubezpieczenie społeczne należnych państwu członkowskiemu lub jednostkom jego podziału lub instytucjom zabezpieczenia społecznego ustanowionym na mocy prawa publicznego.
3. W żadnym przypadku podatki, o których mowa w ust. 1, nie obejmują:
 - a) opłat, takich jak opłaty za zaświadczenia i inne dokumenty wystawiane przez organy publiczne; lub
 - b) należności o charakterze umownym, takich jak wynagrodzenia za usługi użyteczności publicznej.
4. Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do podatków, o których mowa w ust. 1, pobieranych na terytorium, do którego stosuje się Traktaty na mocy art. 52 Traktatu o Unii Europejskiej.

Artykuł 3

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

- 1) „właściwy organ” państwa członkowskiego oznacza organ wyznaczony jako taki przez to państwo członkowskie. Jeżeli zgodnie z niniejszą dyrektywą działa centralne biuro łącznikowe, łącznikowy organ administracyjny lub właściwy urzędnik, to są również uznawani za właściwy organ w drodze delegacji zgodnie z art. 4;
- 2) „centralne biuro łącznikowe” oznacza biuro wyznaczone jako takie, które jest odpowiedzialne głównie za kontakty z innymi państwami członkowskimi w dziedzinie współpracy administracyjnej;
- 3) „łącznikowy organ administracyjny” oznacza każde biuro inne niż centralne biuro łącznikowe, wyznaczone jako takie do prowadzenia bezpośredniej wymiany informacji zgodnie z niniejszą dyrektywą;
- 4) „właściwy urzędnik” oznacza każdego urzędnika, który jest upoważniony do prowadzenia bezpośredniej wymiany informacji zgodnie z niniejszą dyrektywą;
- 5) „organ występujący z wnioskiem” oznacza centralne biuro łącznikowe, łącznikowy organ administracyjny lub każdego właściwego urzędnika państwa członkowskiego, którzy zwracają się z wnioskiem o udzielenie pomocy w imieniu właściwego organu;

- 6) „organ wezwany” oznacza centralne biuro łącznikowe, łącznikowy organ administracyjny lub każdego właściwego urzędnika państwa członkowskiego, którzy otrzymują wniosek o udzielenie pomocy w imieniu właściwego organu;
- 7) „postępowanie administracyjne” oznacza wszystkie kontrole, postępowania wyjaśniające oraz inne działania podejmowane przez państwa członkowskie w ramach wykonywania swoich obowiązków w celu zapewnienia właściwego stosowania przepisów podatkowych;
- 8) „wymiana informacji na wniosek” oznacza wymianę informacji na podstawie wniosku kierowanego w konkretnym przypadku przez państwo członkowskie występujące z wnioskiem do wezwanego państwa członkowskiego;
- 9) „wymiana automatyczna” oznacza systematyczne przekazywanie określonych z góry informacji, innemu państwu członkowskiemu, bez uprzedniego wniosku, w ustalonych z góry, regularnych odstępach czasu. W kontekście art. 8 dostępne informacje odnoszą się do informacji zawartych w dokumentacji podatkowej państwa członkowskiego przekazującego informacje, które uzyskuje się zgodnie z procedurami gromadzenia i przetwarzania informacji w tym państwie członkowskim;
- 10) „wymiana spontaniczna” oznacza nieregularne przekazywanie informacji innemu państwu członkowskiemu, w dowolnym momencie i bez uprzedniego wniosku;

- 11) „osoba” oznacza:
- a) osobę fizyczną;
 - b) osobę prawną;
 - c) w przypadku gdy przewidują to obowiązujące przepisy, stowarzyszenie osób uznane za mające zdolność do czynności prawnych, lecz nie posiadające statusu osoby prawnej; lub
 - d) każde inne konstrukcje prawne dowolnego rodzaju i postaci, niezależnie od tego czy posiadają one osobowość prawną, będące w posiadaniu aktywów lub zarządzające aktywami, które, wraz z dochodem z nich pochodzącym, podlegają któremukolwiek z podatków objętych zakresem niniejszej dyrektywy;
- 12) „drogą elektroniczną” oznacza przy użyciu sprzętu elektronicznego do przetwarzania, w tym kompresji cyfrowej, oraz przechowywania danych, z wykorzystaniem transmisji kablowej, radiowej, technologii optycznych lub innych środków elektromagnetycznych;
- 13) „sieć CCN” oznacza wspólną platformę opartą na wspólnej sieci łączności (CCN), opracowaną przez Unię na potrzeby wszystkich transmisji dokonywanych drogą elektroniczną między właściwymi organami w obszarze ceł i podatków.

Artykuł 4
Organizacja

1. W terminie jednego miesiąca od dnia ...* każde z państw członkowskich przekazuje Komisji informacje na temat swoich organów właściwych do celów niniejszej dyrektywy oraz niezwłocznie informuje Komisję o wszelkich zmianach w tym zakresie.

Komisja udostępnia te informacje pozostałym państwom członkowskim i publikuje wykaz organów państw członkowskich w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

2. Właściwy organ wyznacza jedno centralne biuro łącznikowe. Właściwy organ jest odpowiedzialny za poinformowanie o tym Komisji i pozostałych państw członkowskich.

Centralne biuro łącznikowe może być również wyznaczone jako organ odpowiedzialny za kontakty z Komisją. Właściwy organ jest odpowiedzialny za poinformowanie o tym Komisji.

* Dz.U.: Proszę wstawić datę wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

3. Właściwy organ każdego z państw członkowskich może wyznaczyć łącznikowe organy administracyjne, posiadające kompetencje przyznane zgodnie z jego przepisami krajowymi lub polityką krajową. Centralne biuro łącznikowe jest odpowiedzialne za aktualizowanie wykazu łącznikowych organów administracyjnych i udostępnianie go centralnym biurom łącznikowym w innych zainteresowanych państwach członkowskich oraz Komisji.
4. Właściwy organ każdego z państw członkowskich może wyznaczyć właściwych urzędników. Centralne biuro łącznikowe jest odpowiedzialne za aktualizowanie wykazu właściwych urzędników i udostępnianie go centralnym biurom łącznikowym w innych zainteresowanych państwach członkowskich oraz Komisji.
5. Urzędników uczestniczących we współpracy administracyjnej zgodnie z niniejszą dyrektywą uznaje się w każdym przypadku za właściwych w tym celu, zgodnie z warunkami ustalonymi przez właściwe organy.
6. Jeżeli łącznikowy organ administracyjny lub właściwy urzędnik przesyłają lub otrzymują wniosek o współpracę lub odpowiedź na taki wniosek, informują centralne biuro łącznikowe w swoim państwie członkowskim zgodnie z procedurami określonymi przez to państwo członkowskie.
7. W przypadku gdy łącznikowy organ administracyjny lub właściwy urzędnik otrzymują wniosek o współpracę wymagający działania, które znajduje się poza obszarem kompetencji przyznanych im zgodnie z przepisami krajowymi lub polityką krajową ich państwa członkowskiego, niezwłocznie przekazują taki wniosek do centralnego biura łącznikowego w swoim państwie członkowskim oraz informują o tym organ występujący z wnioskiem. W takim przypadku okres ustanowiony w art. 7 rozpoczyna się z dniem następującym po dniu, w którym wniosek o współpracę został przekazany do centralnego biura łącznikowego.

ROZDZIAŁ II

WYMIANA INFORMACJI

SEKCJA I

WYMIANA INFORMACJI NA WNIOSEK

Artykuł 5

Procedura wymiany informacji na wniosek

Na wniosek organu występującego z wnioskiem organ wezwany przekazuje temu pierwszemu wszelkie informacje, o których mowa w art. 1 ust. 1, znajdujące się w jego posiadaniu lub uzyskane przez niego w wyniku postępowania administracyjnego.

Artykuł 6

Postępowania administracyjne

1. Organ wezwany organizuje przeprowadzenie wszelkich postępowań administracyjnych niezbędnych do uzyskania informacji, o których mowa w art. 5.
2. Wniosek, o którym mowa w art. 5, może zawierać uzasadniony wniosek o przeprowadzenie szczególnego postępowania administracyjnego. Jeżeli organ wezwany uważa, że postępowanie administracyjne nie jest konieczne, natychmiast informuje organ wnioskujący o przyczynach takiego stanowiska.

3. W celu uzyskania informacji, których dotyczy wnioski, lub przeprowadzenia postępowania administracyjnego, którego dotyczy wnioski, organ wezwany postępuje według tych samych procedur, które stosowałby działając z własnej inicjatywy lub na wniosek innego organu w swoim państwie członkowskim.
4. Jeżeli organ występujący z wnioskiem wyraźnie się o to zwróci, organ wezwany przekazuje oryginały dokumentów, pod warunkiem że nie jest to sprzeczne z przepisami obowiązującymi w państwie członkowskim organu wezwanego.

Artykuł 7

Terminy

1. Organ wezwany udziela informacji, o których mowa w art. 5, najszybciej jak to możliwe, lecz nie później niż sześć miesięcy od daty otrzymania wniosku.

Jednak w przypadku gdy organ wezwany posiada już te informacje, są one przekazywane w ciągu dwóch miesięcy od tej daty.
2. W niektórych szczególnych przypadkach organ wezwany i organ występujący z wnioskiem mogą uzgodnić terminy inne niż te przewidziane w ust. 1.
3. Organ wezwany natychmiast, a w każdym przypadku nie później niż w terminie siedmiu dni roboczych od otrzymania wniosku, potwierdza organowi występującemu z wnioskiem otrzymanie wniosku, o ile to możliwe drogą elektroniczną.

4. Organ wezwany informuje organ występujący z wnioskiem w ciągu jednego miesiąca od otrzymania wniosku o ewentualnych brakach we wniosku i ewentualnie wymaganych dodatkowych informacjach. W takim przypadku okresy przewidziane w ust. 1 rozpoczynają się z dniem następującym po dniu, w którym organ współpracujący otrzymał potrzebne dodatkowe informacje.
5. W przypadku gdy organ wezwany nie jest w stanie udzielić odpowiedzi na wniosek w stosownym terminie, informuje on organ występujący z wnioskiem natychmiast, a w każdym przypadku w ciągu trzech miesięcy od otrzymania wniosku, o powodach uniemożliwiających dotrzymanie terminu oraz o spodziewanym terminie udzielenia odpowiedzi.
6. W przypadku gdy organ wezwany nie posiada informacji, których dotyczy wniosek, i nie jest w stanie udzielić odpowiedzi na wniosek o informacje lub odmawia udzielenia odpowiedzi z przyczyn przewidzianych w art. 17, natychmiast, a w każdym przypadku w ciągu jednego miesiąca od otrzymania wniosku informuje organ występujący z wnioskiem o przyczynach nieudzielenia odpowiedzi.

SEKCJA II

OBOWIĄZKOWA AUTOMATYCZNA WYMIANA INFORMACJI

Artykuł 8

Zakres i warunki obowiązkowej automatycznej wymiany informacji

1. Właściwy organ każdego z państw członkowskich przekazuje w drodze automatycznej wymiany właściwemu organowi któregokolwiek z pozostałych państw członkowskich informacje obejmujące okresy rozliczeniowe począwszy od dnia 1 stycznia 2014 r., którymi dysponuje w odniesieniu do osób zamieszkałych w tym innym państwie członkowskim, dotyczące następujących szczególnych kategorii dochodu i kapitału, zgodnie z ich interpretacją na mocy krajowych przepisów państwa członkowskiego przekazującego informacje:
 - a) dochody z zatrudnienia;
 - b) wynagrodzenia dyrektorów;
 - c) produkty ubezpieczenia na życie nieobjęte innymi unijnymi aktami prawnymi dotyczącymi wymiany informacji i innych podobnych środków;
 - d) świadczenia emerytalne i rentowe;
 - e) własność nieruchomości i dochody z tego tytułu.

2. Przed dniem 1 stycznia 2014 r. państwa członkowskie poinformują Komisję o kategoriach wymienionych w ust. 1, w odniesieniu do których dysponują informacjami. Państwa członkowskie informują Komisję w wszelkich dalszych zmianach w tym zakresie.
3. Właściwy organ państwa członkowskiego może poinformować właściwy organ któregokolwiek z pozostałych państw członkowskich o tym, że nie chce otrzymywać informacji na temat kategorii dochodu lub kapitału, o których mowa w ust. 1, lub o tym, że nie chce otrzymywać informacji na temat dochodu lub kapitału nieprzekraczających określonej wartości progowej. Informuje o tym również Komisję. Można uznać, że państwo członkowskie nie chce otrzymywać informacji zgodnie z ust. 1, jeżeli nie poinformuje Komisji o żadnej kategorii, w odniesieniu do której dysponuje informacjami.
4. Przed dniem 1 lipca 2016 r. państwa członkowskie co roku przekazują Komisji statystyki dotyczące rozmiaru automatycznej wymiany informacji oraz – w zakresie, w jakim jest to możliwe – informacje dotyczące administracyjnych i wszelkich innych istotnych kosztów i korzyści związanych z dokonaną wymianą informacji oraz informacje na temat wszelkich ewentualnych zmian, zarówno dla administracji podatkowych, jak i stron trzecich.

5. Przed dniem 1 lipca 2017 r. Komisja przedłoży sprawozdanie, w którym przedstawi ogólny zarys i ocenę otrzymanych statystyk i informacji, dotyczące takich kwestii, jak koszty administracyjne oraz inne istotne koszty i korzyści wynikające ze stosowania automatycznej wymiany informacji, jak również praktyczne aspekty z tym związane. Stosownie do sytuacji Komisja przedłoży Radzie wniosek dotyczący kategorii dochodu i kapitału lub warunków określonych w ust. 1, uwzględniając warunek, zgodnie z którym informacje dotyczące osób zamieszkałych w innych państwach członkowskich muszą być dostępne.

Podczas analizy wniosku przedłożonego przez Komisję Rada dokona oceny dalszego zwiększenia skuteczności i sprawniejszego funkcjonowania automatycznej wymiany informacji oraz podwyższenia standardu tej wymiany, aby wprowadzić przepisy przewidujące, że:

- a) właściwy organ każdego z państw członkowskich przekazuje w drodze automatycznej wymiany właściwemu organowi któregośkolwiek z pozostałych państw członkowskich informacje obejmujące okresy rozliczeniowe począwszy od dnia 1 stycznia 2017 r., w odniesieniu do osób zamieszkałych w tym innym państwie członkowskim, dotyczące co najmniej trzech szczególnych kategorii dochodu i kapitału wymienionych w ust. 1, zgodnie z ich interpretacją na mocy krajowych przepisów państwa członkowskiego przekazującego informacje; oraz
- b) wykaz kategorii w ust. 1 należy rozszerzyć, aby obejmował dywidendy, zyski kapitałowe i opłaty licencyjne.

6. Informacje są przekazywane co najmniej raz w roku, w ciągu sześciu miesięcy od zakończenia w państwie członkowskim roku podatkowego, w którym informacje stały się dostępne.
7. Przed datami, o których mowa w art. 29 ust. 1, Komisja przyjmuje, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 26 ust. 2, praktyczne ustalenia dotyczące automatycznej wymiany informacji.
8. W przypadku gdy państwa członkowskie w umowach dwustronnych lub wielostronnych, które zawierają z innymi państwami członkowskimi, uzgadniają automatyczną wymianę informacji na temat dodatkowych kategorii dochodu i kapitału, informują o tych umowach Komisję, która udostępnia te umowy wszystkim pozostałym państwom członkowskim.

SEKCJA III
SPONTANICZNA WYMIANA INFORMACJI

Artykuł 9

Zakres i warunki spontanicznej wymiany informacji

1. Właściwy organ każdego z państw członkowskich przekazuje właściwemu organowi któregokolwiek z pozostałych zainteresowanych państw członkowskich informacje, o których mowa w art. 1 ust. 1, w każdym z następujących przypadków:
 - a) właściwy organ jednego państwa członkowskiego ma podstawy, aby przypuszczać, że może dojść do strat podatkowych w innym państwie członkowskim;
 - b) osoba podlegająca obowiązkowi podatkowemu uzyskuje obniżkę podatku lub zwolnienie z podatku w jednym państwie członkowskim, co byłoby podstawą do podwyższenia podatku lub powstania obowiązku podatkowego w innym państwie członkowskim;
 - c) kontakty gospodarcze między osobą podlegającą obowiązkowi podatkowemu w jednym państwie członkowskim a osobą podlegającą obowiązkowi podatkowemu w innym państwie członkowskim, są prowadzone w co najmniej jednym kraju w taki sposób, że może to doprowadzić do oszczędności podatkowych w jednym z tych państw członkowskich lub w drugim lub w obydwu z nich;

- d) właściwy organ państwa członkowskiego ma podstawy, aby przypuszczać, że oszczędność podatkowa może wynikać z fikcyjnych transferów zysków wewnątrz grupy przedsiębiorstw;
 - e) informacje przekazane jednemu państwu członkowskiemu przez właściwy organ innego państwa członkowskiego umożliwiły uzyskanie informacji, które mogą być istotne do określenia obowiązku podatkowego w tym drugim państwie członkowskim.
2. Właściwe organy każdego z państw członkowskich mogą przekazywać, w ramach spontanicznej wymiany, właściwym organom pozostałych państw członkowskich wszelkie znane im informacje, które mogą być przydatne właściwym organom pozostałych państw członkowskich.

Artykuł 10

Terminy

1. Właściwy organ, któremu udostępniono informacje, o których mowa w art. 9 ust. 1, przekazuje te informacje właściwemu organowi któregośkolwiek z pozostałych zainteresowanych państw członkowskich najszybciej jak to możliwe i nie później niż w terminie jednego miesiąca od momentu uzyskania dostępu do tych informacji.
2. Właściwy organ, któremu przekazano informacje zgodnie z art. 9, natychmiast, a w każdym przypadku nie później niż w terminie siedmiu dni roboczych – potwierdza właściwemu organowi, który przekazał informacje, ich otrzymanie, o ile to możliwe drogą elektroniczną.

ROZDZIAŁ III

INNE FORMY WSPÓŁPRACY ADMINISTRACYJNEJ

SEKCJA I

OBECNOŚĆ W URZĘDACH ADMINISTRACYJNYCH ORAZ UDZIAŁ W POSTĘPOWANIU ADMINISTRACYJNYM

Artykuł 11

Zakres i warunki

1. W drodze porozumienia między organem występującym z wnioskiem i organem wezwanym oraz na warunkach ustalonych przez organ wezwany, urzędnicy upoważnieni przez organ występujący z wnioskiem mogą, w celu wymiany informacji, o której mowa w art. 1 ust. 1:
 - a) przebywać w urzędach, w których wykonują swoje obowiązki organy administracyjne wezwanego państwa członkowskiego;
 - b) być obecni podczas postępowania administracyjnego prowadzonego na terytorium wezwanego państwa członkowskiego.

W przypadku gdy informacje, których dotyczy wnioski, zawarte są w dokumentach, do których mają dostęp urzędnicy organu wezwanego, urzędnicy organu występującego z wnioskiem otrzymują kopie tych dokumentów.

2. Porozumienie, o którym mowa w ust. 1, może przewidywać, że w przypadku gdy urzędnicy organu występującego z wnioskiem są obecni podczas postępowania administracyjnego, mogą oni przesłuchiwać osoby fizyczne i analizować dokumentację w zakresie, w jakim jest to dozwolone na mocy przepisów wezwanego państwa członkowskiego.

Każda odmowa ze strony osoby, w stosunku do której prowadzone jest dochodzenie, zastosowania się do środków kontrolnych urzędników organu występującego z wnioskiem traktowana jest przez organ wezwany jak odmowa w stosunku do jego własnych urzędników.

3. Urzędnicy upoważnieni przez występujące z wnioskiem państwo członkowskie, którzy przebywają w innym państwie członkowskim zgodnie z ust. 1, muszą zawsze być w stanie przedstawić pisemne upoważnienie potwierdzające ich tożsamość oraz pełnioną funkcję urzędową.

SEKCJA II

KONTROLE JEDNOCZESNE

Artykuł 12

Kontrole jednoczesne

1. W przypadku gdy co najmniej dwa państwa członkowskie uzgadniają przeprowadzenie na swoich terytoriach jednoczesnych kontroli jednej lub większej liczby osób będących przedmiotem wspólnego lub uzupełniającego zainteresowania, w celu wymiany uzyskanych w ten sposób informacji, stosuje się ust. 2, 3 i 4.

2. Właściwy organ w każdym z państw członkowskich w sposób niezależny określa osoby, w odniesieniu do których zamierza zaproponować kontrolę jednoczesną. Powiadamia on właściwe organy w pozostałych zainteresowanych państwach członkowskich o wszelkich przypadkach, w których proponuje kontrolę jednoczesną, podając uzasadnienie dokonanego wyboru.

Określa on okres czasu, w którym kontrole takie mają zostać przeprowadzone.

3. Właściwy organ każdego z zainteresowanych państw członkowskich decyduje, czy chce wziąć udział w kontrolach jednoczesnych. Potwierdza on swoją zgodę lub przekazuje uzasadnioną odmowę organowi, który zaproponował kontrolę jednoczesną.
4. Właściwy organ każdego z zainteresowanych państw członkowskich wyznacza przedstawiciela odpowiedzialnego za nadzór nad działaniami kontrolnymi i ich koordynację.

SEKCJA III

DORĘCZANIE ŚRODKÓW I DECYZJI ADMINISTRACYJNYCH

Artykuł 13

Wniosek o doręczenie

1. Na wniosek właściwego organu państwa członkowskiego właściwy organ innego państwa członkowskiego doręcza adresatowi, zgodnie z przepisami dotyczącymi doręczania podobnych środków w wezwanym państwie członkowskim, wszelkie środki i decyzje wydane przez organy administracyjne występującego z wnioskiem państwa członkowskiego i związane ze stosowaniem na jego terytorium przepisów dotyczących podatków objętych niniejszą dyrektywą.
2. Wniosek o doręczenie zawiera informacje o przedmiocie środka lub decyzji, których ma dotyczyć doręczenie oraz nazwisko i adres adresata wraz ze wszelkimi innymi informacjami, które mogą ułatwić identyfikację adresata.
3. Organ wezwany natychmiast informuje organ występujący z wnioskiem o działaniach podjętych na podstawie wniosku o doręczenie, w szczególności o dacie doręczenia adresatowi środka lub decyzji.

4. Organ występujący z wnioskiem składa wnioski o doręczenie zgodnie z niniejszym artykułem tylko wtedy, gdy nie jest w stanie dokonać doręczenia zgodnie z przepisami dotyczącymi doręczania danych środków w wezwanym państwie członkowskim, lub w przypadku gdy takie doręczenie powodowałoby nieproporcjonalne trudności. Właściwy organ państwa członkowskiego może – listem poleconym lub drogą elektroniczną – doręczyć każdy dokument bezpośrednio osobie przebywającej na terytorium innego państwa członkowskiego.

SEKCJA IV

INFORMACJE ZWROTNE

Artykuł 14

Warunki

1. W przypadku gdy właściwy organ przekazuje informacje zgodnie z art. 5 lub 9 może on zwrócić się do właściwego organu, który otrzymał informacje, o przysłanie informacji zwrotnych na temat otrzymanego materiału. Jeżeli właściwy organ, który przekazał informacje, zwraca się o przesłanie informacji zwrotnych, właściwy organ, który otrzymał informacje, bez uszczerbku dla przepisów dotyczących tajemnicy skarbowej i ochrony danych mających zastosowanie w jego państwie członkowskim, przesyła mu takie informacje zwrotne najszybciej jak to możliwe i nie później niż w ciągu trzech miesięcy od chwili, w której znany jest sposób wykorzystania informacji, których dotyczy wnioski. Komisja określa praktyczne ustalenia zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 26 ust. 2.

2. Właściwe organy państw członkowskich raz w roku przekazują pozostałym zainteresowanym państwom członkowskim informacje zwrotne dotyczące automatycznej wymiany informacji, zgodnie z dwustronnymi ustaleniami praktycznymi.

SEKCJA V

WYMIANA NAJLEPSZYCH PRAKTYK I DOŚWIADCZEŃ

Artykuł 15

Zakres i warunki

1. Państwa członkowskie wspólnie z Komisją analizują i oceniają współpracę administracyjną przewidzianą w niniejszej dyrektywie i wymieniają swoje doświadczenia w celu poprawy tej współpracy oraz, tam gdzie to stosowne, opracowania przepisów w stosownych dziedzinach.
2. Państwa członkowskie wspólnie z Komisją mogą opracować wytyczne dotyczące każdego aspektu, który uznają za niezbędny do celów wymiany najlepszych praktyk i doświadczeń.

ROZDZIAŁ IV

WARUNKI WSPÓŁPRACY ADMINISTRACYJNEJ

Artykuł 16

Ujawnianie informacji i dokumentów

1. Informacje przekazane między państwami członkowskimi w jakiegokolwiek formie zgodnie z niniejszą dyrektywą są objęte obowiązkiem zachowania tajemnicy służbowej i korzystają z takiej ochrony, jaką objęte są podobne informacje na mocy krajowego prawa państwa członkowskiego, które informacje te otrzymuje. Takie informacje mogą być wykorzystywane do celów stosowania i egzekwowania krajowych przepisów państw członkowskich dotyczących podatków, o których mowa w art. 2.

Takie informacje mogą być również wykorzystywane do celów ustalania wysokości i egzekwowania innych podatków i ceł objętych art. 2 dyrektywy Rady 2010/24/UE z dnia 16 marca 2010 r. w sprawie wzajemnej pomocy przy odzyskiwaniu wierzytelności dotyczących podatków, ceł i innych obciążeń¹, lub do celów ustalenia wysokości i egzekwowania obowiązkowych składek na ubezpieczenie społeczne.

Ponadto można je wykorzystywać w związku z postępowaniem sądowym, które może prowadzić do sankcji, wszczętym wskutek naruszeń prawa podatkowego, bez uszczerbku dla ogólnych zasad i przepisów dotyczących praw oskarżonych i świadków w takim postępowaniu.

¹ Dz.U. L 84 z 31.3.2010, s. 1.

2. Informacje i dokumenty otrzymane zgodnie z niniejszą dyrektywą mogą być wykorzystywane do celów innych niż te, o których mowa w ust. 1, o ile zezwoli na to właściwy organ państwa członkowskiego przekazującego informacje zgodnie z niniejszą dyrektywą i jedynie w zakresie, w jakim dopuszczają to przepisy państwa członkowskiego właściwego organu otrzymującego informacje. Takie zezwolenie jest udzielane, jeśli informacje mogą być wykorzystane do podobnych celów w państwie członkowskim właściwego organu przekazującego informacje.
3. W przypadku gdy właściwy organ państwa członkowskiego uważa, że informacje, które otrzymał od właściwego organu innego państwa członkowskiego mogą być użyteczne dla właściwego organu trzeciego państwa członkowskiego do celów, o których mowa w ust. 1, może on przekazać te informacje temu ostatniemu, pod warunkiem że przekazanie informacji jest zgodne z zasadami i procedurami określonymi w niniejszej dyrektywie. Informuje on właściwy organ państwa członkowskiego, z którego pochodzą informacje, o tym, że zamierza je przekazać trzeciemu państwu członkowskiemu. Państwo członkowskiego, z którego pochodzą informacje, może sprzeciwić się ich przekazaniu w terminie 10 dni roboczych od otrzymania powiadomienia od państwa członkowskiego zamierzającego przekazać informacje innemu państwu członkowskiemu.
4. Tylko właściwy organ państwa członkowskiego, z którego pochodzą informacje przekazane zgodnie z ust. 3, może zezwolić na ich wykorzystanie zgodnie z ust. 2.

5. Informacje, sprawozdania, oświadczenia i wszelkie inne dokumenty lub ich uwierzytelnione kopie lub wyciągi z nich, uzyskane przez organ wezwany i przekazane zgodnie z niniejszą dyrektywą organowi występującemu z wnioskiem, mogą być użyte jako dowody przez właściwe organy występującego z wnioskiem państwa członkowskiego na takiej samej podstawie jak podobne informacje, sprawozdania, oświadczenia i wszelkie inne dokumenty wydane przez organ tego państwa członkowskiego.

Artykuł 17

Ograniczenia

1. Organ wezwany w jednym państwie członkowskim udziela organowi występującemu z wnioskiem w innym państwie członkowskim informacji, o których mowa w art. 5, pod warunkiem że organ występujący z wnioskiem wyczerpał zwykle źródła informacji, których mógł użyć w danych okolicznościach do uzyskania informacji, których wniosek dotyczy, bez zagrożenia osiągnięcia swojego celu.
2. Niniejsza dyrektywa nie zobowiązuje wezwanego państwa członkowskiego do przeprowadzenia postępowania lub przekazania informacji, jeżeli przeprowadzenie takiego postępowania lub gromadzenie informacji, których wniosek dotyczy, przez to państwo członkowskie do jego własnych celów byłoby sprzeczne z jego przepisami.
3. Właściwy organ wezwanego państwa członkowskiego może odmówić udzielenia informacji w przypadku gdy występujące z wnioskiem państwo członkowskie nie jest w stanie, z przyczyn prawnych, udzielić podobnych informacji.

4. Można odmówić udzielenia informacji w przypadku gdy prowadziłyby to do ujawnienia tajemnicy handlowej, przemysłowej lub zawodowej lub procesu produkcyjnego, lub w przypadku gdy ujawnienie informacji byłoby sprzeczne z porządkiem publicznym.
5. Organ wezwany informuje organ występujący z wnioskiem o przyczynach odrzucenia wniosku o udzielenie informacji.

Artykuł 18

Obowiązki

1. Jeżeli państwo członkowskie zwraca się z wnioskiem o udzielenie informacji zgodnie z niniejszą dyrektywą, wezwane państwo członkowskie stosuje dostępne mu środki gromadzenia informacji celem uzyskania informacji, których dotyczy wnioski, nawet jeżeli informacje te mogą nie być potrzebne temu państwu członkowskiemu do jego własnych celów podatkowych. Obowiązek ten pozostaje bez uszczerbku dla art. 17 ust. 2, 3 i 4, na które nie można się w żadnym wypadku powoływać celem umożliwienia wezwanemu państwu członkowskiemu odmowy udzielenia informacji jedynie z uwagi na brak interesu krajowego w takich informacjach.
2. Art. 17 ust. 2 i 4 nie można w żadnym wypadku interpretować jako umożliwiającego organowi wezwanemu państwa członkowskiego odmowę udzielenia informacji jedynie ze względu na to, że informacje te znajdują się w posiadaniu banku, innej instytucji finansowej, pełnomocnika lub osoby działającej w charakterze przedstawiciela lub powiernika lub dlatego, że dotyczą one udziałów własnościowych w jakiejś osobie.

3. Niezależnie od ust. 2 państwo członkowskie może odmówić przekazania informacji, których dotyczy wnioski w przypadku gdy informacje takie obejmują okresy rozliczeniowe sprzed 1 stycznia 2011 r. i w przypadku gdy przekazanie takich informacji mogło być przedmiotem odmowy na podstawie art. 8 ust. 1 dyrektywy 77/799/EWG, o ile stosowny wniosek został złożony przed dniem ... *

Artykuł 19

Rozszerzenie szerszej współpracy zapewnionej krajowi trzeciemu

W przypadku gdy państwo członkowskie zapewnia krajowi trzeciemu szerszą współpracę niż ta przewidziana w niniejszej dyrektywie, takie państwo członkowskie nie może odmówić tego rodzaju szerszej współpracy żadnemu innemu państwu członkowskiemu, które chce nawiązać taką szerszą wzajemną współpracę z tym państwem członkowskim.

Artykuł 20

Standardowe formularze i elektroniczne formaty

1. Wnioski o udzielenie informacji i o przeprowadzenie postępowania administracyjnego zgodnie z art. 5 oraz odpowiedzi na takie wnioski, potwierdzenia odbioru, wnioski o dodatkowe informacje ogólne, oświadczenia o niemożności udzielenia informacji i o odrzuceniu wniosku zgodnie z art. 7 przesyła się, jeśli tylko to możliwe, przy użyciu standardowego formularza przyjętego przez Komisję zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 26 ust. 2.

Do standardowych formularzy można załączać sprawozdania, oświadczenia oraz wszelkie inne dokumenty, ich uwierzytelnione kopie lub wyciągi z nich.

* Dz.U.: Proszę wstawić datę wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

2. Standardowy formularz, o którym mowa w ust. 1, zawiera co najmniej następujące informacje przekazywane przez organ występujący z wnioskiem:

- a) tożsamość osoby będącej przedmiotem sprawdzania lub dochodzenia;
- b) cel wniosku o informacje z podatkowego punktu widzenia.

Organ występujący z wnioskiem może – w zakresie, w jakim są mu one znane i zgodnie z sytuacją międzynarodową – przekazać nazwisko i adres każdej osoby, co do której istnieją podstawy, aby sądzić, że posiada ona informacje, których dotyczy wnioski, jak również wszelkie elementy mogące ułatwić organowi wezwanemu gromadzenie informacji.

3. Informacje w ramach wymiany spontanicznej i potwierdzenie ich odbioru zgodnie z, odpowiednio, art. 9 i 910, wnioski o doręczenie środków i decyzji administracyjnych zgodnie z art. 13 oraz informacje zwrotne zgodnie z art. 14 przesyła się przy użyciu standardowego formularza przyjętego przez Komisję zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 26 ust. 2.

4. Informacje w ramach wymiany automatycznej zgodnie z art. 8 przesyła się przy użyciu standardowego formatu elektronicznego służącego ułatwieniu takiej automatycznej wymiany i opartego na istniejącym formacie elektronicznym zgodnie z art. 9 dyrektywy Rady 2003/48/WE z dnia 3 czerwca 2003 r. w sprawie opodatkowania dochodów z oszczędności w formie wypłacanych odsetek¹, przyjętego przez Komisję zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 26 ust. 2, i który ma być stosowany do wszystkich rodzajów automatycznej wymiany informacji.

¹ Dz.U. L 157 z 26.6.2003, s. 38.

Artykuł 21
Ustalenia praktyczne

1. Przekazywanie informacji zgodnie z niniejszą dyrektywą odbywa się w miarę możliwości drogą elektroniczną przy użyciu wspólnej sieci CCN.

W przypadku gdy jest to konieczne, Komisja przyjmuje ustalenia praktyczne niezbędne do wprowadzenia w życie akapitu pierwszego, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 26 ust. 2.

2. Komisja jest odpowiedzialna za dalsze rozwijanie sieci CCN konieczne dla umożliwienia wymiany takich informacji między państwami członkowskimi.

Państwa członkowskie są odpowiedzialne za dalsze rozwijanie swoich własnych systemów konieczne dla umożliwienia wymiany takich informacji przy użyciu sieci CCN.

Państwa członkowskie zrzekają się wszystkich roszczeń o zwrot wydatków poniesionych przy stosowaniu niniejszej dyrektywy, z wyjątkiem, w stosownych przypadkach, roszczeń dotyczących wynagrodzeń ekspertów.

3. Osoby należycie akredytowane przez organ akredytacji bezpieczeństwa Komisji mogą mieć dostęp do takich informacji jedynie w zakresie niezbędnym do obsługi, konserwacji i rozwijania sieci CCN.

4. Wnioski o współpracę, w tym wnioski o doręczenie, oraz załączone dokumenty mogą być sporządzone w jakimkolwiek języku uzgodnionym przez organ występujący z wnioskiem i organ wezwany.

Tłumaczenie na język urzędowy lub jeden z języków urzędowych państwa członkowskiego organu wezwanego dołącza się do tych wniosków jedynie w szczególnych sytuacjach, gdy organ wezwany uzasadni wystąpienie z wnioskiem o takie tłumaczenie.

Artykuł 22

Obowiązki szczególne

1. Państwa członkowskie podejmują wszystkie niezbędne działania w celu:
 - a) zapewnienia skutecznej koordynacji wewnętrznej w ramach organizacji, o której mowa w art. 4;
 - b) ustanowienia bezpośredniej współpracy z organami pozostałych państw członkowskich, o których mowa w art. 4;
 - c) zapewnienia sprawnego funkcjonowania uzgodnień dotyczących współpracy administracyjnej przewidzianych w niniejszej dyrektywie.
2. Komisja przekazuje każdemu z państw członkowskich wszelkie informacje ogólne dotyczące wprowadzania w życie i stosowania niniejszej dyrektywy, które otrzymuje i które jest w stanie udostępnić.

ROZDZIAŁ V

STOSUNKI Z KOMISJĄ

Artykuł 23

Ocena

1. Państwa członkowskie i Komisja badają i oceniają funkcjonowanie współpracy administracyjnej przewidzianej w niniejszej dyrektywie.
2. Państwa członkowskie przekazują Komisji wszelkie istotne informacje, które są niezbędne dla oceny skuteczności współpracy administracyjnej prowadzonej zgodnie z niniejszą dyrektywą w zwalczaniu uchylania się od opodatkowania i unikania opodatkowania.
3. Państwa członkowskie przekazują Komisji roczną ocenę skuteczności automatycznej wymiany informacji, o której mowa w art. 8, a także jej praktyczne wyniki. Forma i warunki przekazywania tej rocznej oceny są ustanawiane przez Komisję zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 26 ust. 2.
4. Komisja, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 26 ust. 2, ustanawia wykaz danych statystycznych, które państwa członkowskie przekazują do celów oceny niniejszej dyrektywy.

5. Zgodnie z przepisami mającymi zastosowanie do organów unijnych Komisja zachowuje poufność informacji przekazywanych jej na podstawie ust. 2, 3 i 4.
6. Informacje przekazywane Komisji przez jedno z państw członkowskich na podstawie ust. 2, 3 i 4, a także wszelkie sprawozdania lub dokumenty sporządzone przez Komisję z wykorzystaniem takich informacji mogą być przekazywane pozostałym państwom członkowskim. Takie przekazane informacje są objęte obowiązkiem zachowania tajemnicy służbowej i korzystają z takiej ochrony, jaką objęte są podobne informacje na mocy prawa krajowego państwa członkowskiego, które je otrzymało.

Państwa członkowskie mogą wykorzystywać sporządzone przez Komisję sprawozdania i dokumenty, o których mowa w niniejszym ustępie, jedynie do celów analitycznych, ale nie mogą ich publikować ani udostępniać żadnej innej osobie ani podmiotowi bez wyraźnej zgody Komisji.

ROZDZIAŁ VI

STOSUNKI Z PAŃSTWAMI TRZECIMI

Artykuł 24

Wymiana informacji z państwami trzecimi

1. W przypadku gdy właściwy organ państwa członkowskiego otrzymuje od państwa trzeciego informacje, które wydają się być istotne do celów stosowania i egzekwowania przepisów krajowych tego państwa członkowskiego dotyczących podatków, o których mowa w art. 2, organ ten może – w zakresie, w jakim jest to dozwolone na mocy umowy z tym państwem trzecim – przekazać te informacje właściwym organom państw członkowskich, którym mogą one być przydatne oraz wszelkim organom występującym z wnioskiem.
2. Zgodnie z krajowymi przepisami krajowymi dotyczącymi przekazywania danych osobowych do państw trzecich właściwe organy mogą przekazać państwu trzeciemu informacje uzyskane zgodnie z niniejszą dyrektywą, o ile spełnione są wszystkie następujące warunki:
 - a) właściwy organ państwa członkowskiego, z którego pochodzą informacje, wyraził zgodę na to przekazanie;
 - b) dane państwo trzecie zobowiązało się do współpracy niezbędnej do zgromadzenia dowodów nieprawidłowego lub sprzecznego z prawem charakteru transakcji, co do których istnieje podejrzenie, że stanowią naruszenie lub nadużycie przepisów podatkowych.

ROZDZIAŁ VII

PRZEPISY OGÓLNE I KOŃCOWE

Artykuł 25

Ochrona danych

Wszelka wymiana informacji zgodnie z niniejszą dyrektywą podlega przepisom wykonawczym do dyrektywy 95/46/WE. Jednak do celów właściwego stosowania niniejszej dyrektywy państwa członkowskie ograniczają zakres obowiązków i praw przewidzianych w art. 10, art. 11 ust. 1 oraz w art. 12 i 21 dyrektywy 95/46/WE w zakresie wymaganym w celu zabezpieczenia interesów, o których mowa w art. 13 ust. 1 lit. e) tej dyrektywy.

Artykuł 26

Komitet

1. Komisję wspomaga komitet o nazwie „Komitet ds. Współpracy Administracyjnej w dziedzinie Opodatkowania”.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu zastosowanie mają art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Okres wskazany w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

Artykuł 27
Sprawozdawczość

Co pięć lat po dniu 1 stycznia 2013 r., Komisja składa Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat stosowania niniejszej dyrektywy.

Artykuł 28
Uchylenie dyrektywy 77/799/EWG

Dyrektywa 77/799/EWG zostaje uchylona ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2013 r.

Odniesienia do uchylonej dyrektywy traktuje się jak odniesienia do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 29
Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2013 r.

Państwa członkowskie wprowadzają jednak w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania art. 8 niniejszej dyrektywy ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2015 r.

Państwa członkowskie informują o tym niezwłocznie Komisję.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 30

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie z dniem jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 31

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli

W imieniu Rady

Przewodniczący
